

Владимир и Косара

Стеван Дивјаковић

Опера *Владимир и Косара* део је програмског лука „Сеобе“, којим се наставља низ културних догађаја у оквиру пројекта Европске престонице културе током 2022. године у Новом Саду. Програмски лук „Сеобе“ бави се позитивним утицајем миграција и кретањем становништва које креира културну слику једног поднебља, са акцентом на различите врсте уметности које проналазе инспирацију у томе. Програмски лук „Сеобе“ током свог трајања у фебруару и марту обухватио је више од 300 културних догађаја и активности на којима се представило око 130 уметника, од којих је готово 90 европских. Више о програмима Европске престонице културе на порталу: novisad2022.rs.

Нови Саг – Евројска престоница културе

Стеван Каранац, Марија Јелић

Копродукција: Српско народно позориште и „Нови Сад – Европска престоница културе“

Стеван Дивјаковић

ВЛАДИМИР И КОСАРА

опера у два чина

Либрето приредио¹: Стеван ДИВЈАКОВИЋ

Диригент: Диан ЧОБАНОВ, к.г. (Dian Tchobanov, Бугарска) / Микица ЈЕВТИЋ

Редитељ и сценограф: Александар НИКОЛИЋ, к.г. (Београд)

Кореограф: Александар ИЛИЋ, к.г. (Београд)

Костимографиња: Сенка РАНОСАВЉЕВИЋ

Хор припремила: Весна КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ

Креаторка лутака: Сандра НИКАЧ, к.г.

Дизајнер светла: Марко РАДАНОВИЋ

Лица:

Владимир, дукљански краљ:

Стеван КАРАНАЦ, к.г. / Марко ЖИВКОВИЋ, к.г. / Бранислав ЦВИЈИЋ

Косара, Самуилова кћи:

Марија ЈЕЛИЋ, к.г. / Дарија ОЛАЈОШ ЧИЗМИЋ / Верица ПЕЈИЋ

Самуил, бујарски краљ:

Васа СТАЈКИЋ / Страхиња ЂОКИЋ, к.г.

Владислав, Самуилов синовац:

Бранислав СТАНКОВ / Стефан ПАВЛОВИЋ, к.г.

Радован, Владимиров пријатељ:

Никола БАСТА, к.г. / Бранислав СТАНКОВ

Мара, Косарина пријатељица:

Маја АНДРИЋ / Свјетлана ЂОКИЋ, к.г. / Јелена СТАНКОВ

Давид, бујарски архиејској:

Горан КРНЕТА / Стефан ПАВЛОВИЋ, к.г.

Арон, Самуилов браћ (нема улоја):

Стефан МИКАН

¹ Према истоименом либрету Петра Прерадовића и трагедији *Владислав* Јована Стерије Поповића

Балет: Верица Козарев Кларић, Мина Радовић, Весна Бишоп, Марија Трифуновић, Теодора Шпер, Олга Врбашки, Јелена Дангузов, Ивана Трпчевић;
Бојан Раднов, Александар Бечварди, Никола Стаменовић, Зоран Трифуновић,
Тома Крижнар, Марко Иван, Ђулио Милите, Александар Ђурђевић

Косара као девојчица: Катарина Поповић / Лена Галић / Вила Малешев

Владислав као гечак: Никола Станков / Никола Радојичић

Аниматори: Марко Мићић (*вук*), Стефан Микан (*јелен*), Лука Станковић (*кошуџа*)

Статисти: Владислав Шегуљев, Мирослав Стојиљковић

Народ, свешћеници, војници, дворске даме, јосџода и слуге. Дешава се њочешком XI века.

Учествују Хор, Оркестар и Балет СНП-а.

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов

Асистенткиња редитеља: Катарина Матеовић Тасић

Корепетиторке: Данијела Ходоба Леш, Марина Рајновић

Допунски хор припремио: Јован Пејић

Инспицијенткиње: Тања Цвијић, Сања Миланов

Суфлерке: Санела Митровић, Александра Мајтан

Титл: Иван Свирчевић

Репетиторка Балета: Бранка Глигорић

Асистенткиња кореографа: Мојца Мајцен, к.г.

Израда круна: Јања Пађен

Асистент сценографа: Томислав Шараба

Асистенткиња костимографкиње: Миња Давидовић

Сарадница асистента сценографа: Нада Даниловац

Мајстор тона: Душан Јовановић

Декор, костими и остала сценска опрема израђени у радионицама СНП-а

Представа траје: око два сата и има једну паузу

Праизведба (концертно извођење): 18. марта 2017, СНП

Премијера: 28. марта 2022, сцена „Јован Ђурђевић“, 20.22

Поводом Дана Српској народној њозоришћу

Реприза: 29. марта

Стеван ДИВЈАКОВИЋ, истакнути српски композитор

Рођен 1953. у Новом Саду. Дипломирао је и магистрирао на Академији уметности у Новом Саду, у класи Р. Бручија. Дивјаковићев опус обухвата дела разноврсних жанрова која су писана за различите ансамбле и солисте, а најзначајнија су: циклус соло песама *На бури* (Д. Максимовић), *Јабланови* (Ј. Дучић), *Ни Бојова ни молишва* (И. Андрић), Први и Други гудачки квартет, квартет *Lamento per Salvador Allende*, Концерт за хорну и гудачки оркестар, *Sinfonietta Dramatica* за оркестар хармоника, *Алџум силенцијум* за хор, гудаче, солисте, клавир и удараљке, *Sinfonietta*, *Свечана уверџура*, балети *Алџум силенцијум*, *Предсмрћна љубавна џесма*,

Бановић Сџрахиња и опера *Владимир и Косара*. Писао је музику и за драмске представе СНП-а: *Мурлин Мурло*, *Ревизор*, *Пој Ћира* и *Џој Сџира*, *Мрешћење шарана*, *Мера за меру*. Композиције су му извођене на фестивалима: Дубровачке љетне игре, Internationale Gaudeamus Muziekweek (Холандија), Југословенска музичка трибина (Опатија), НОМУС, БЕМУС, Загребачко бијенале, Охридско лето, World Musik Festival Insbruck, Musik Festival Cottbus... као и у престижним концертним дворанама Берлину, Лондону, Минхену, Женеви. Добитник је најзначајнијих признања: 1. награда Европске радиодифузне уније за *Свечану уверџуру* за симфонијски оркестар 1984; Повеља Новог Сада 1986; Октобарска награда Новог Сада 1989; Награда „Петар Коњовић“ за животно дело за музичко стваралаштво од националног значаја 2019; Фебруарска награда Новог Сада за 2021.

Легенда стара хиљаду година

Данашњи оперски живот је пун супротности јер стваралачка слобода пружа могућност композитору да се изражава најразличитијим стиливима. Сваки композитор може да бира свој пут. Неки одбијају осећајну мелодију и усмеравају се ка хладној тоналности, а други проширују тоналност у битоналност или иду у употребу атоналности са применом додекафоније. Важно је истаћи да су то композитори који се у модерном духу враћају класичним узорима или оживљавају старе форме. Живимо у времену у којем се сценска уметност остварује кроз живе процесе експеримената, не само начином употребљавања технике, него и осећањем слободног стваралаштва. Опера је синтеза поезије, драме, музике, плеса, архитектуре и ликовних уметности. Ако опера жели да буде уметност, на њу морамо гледати као на друштвено-историјску стварност и

учинити sve да се као уметнички облик утисне у свест данашњег културног и образованог човека. Јасно је да оперска уметност не може да остане таква каква је била, јер ју је свеопшти уметнички развој превазишао. Опера се мора истргнути из наивне застарелости и пронаћи јој свеже импULSE применом савремене режије, сценским и драматуршким захватима који су у оперском стваралаштву често били занемаривани, или на неадекватан начин примењивани.

Композитор мора да у самој форми и структури опере остави простор редитељу да изнесе своју уметничку креативност данашњег времена, пружајући слушаоцу нову комуникацију са делом. Написао сам оперу *Владимир и Косара* у жељи да јединственим, универзалним музичким језиком понудим савременом човеку актуелна питања и одговоре из садашњости као и из прошлости.

Стеван Дивјаковић

Диан ЧОБАНОВ, диригент (*Dian Tchobanov*, Пловдив, Бугарска)

Магистрирао на Државној музичкој академији у Софији и на Универзитету за сценске уметности и музику у Бечу, у класи проф. Уроша Лајовица. Стекао је звање доктора уметности 2021. Његов професионални пут пресеца границе многих држава. Сарађивао је и дириговао Симфонијским оркестром радија у Бечу, Оркестром Арене у Верони, Симфонијским оркестром из Прага, оркестрима из Будимпеште, Баден-Бадена, Софије, Београда, Загреба,

Јекатеринбурга, Крајове, Скопља, Тиране, Калабрије, Палерма, Барија; наступао у Франкфурту, Амстердаму, Ротердаму, Јерусалиму, САД, Бразилу, Кини... Као диригент млађе генерације, освојио је признања на међународним такмичењима: специјална награда у Будимпешти 1998; награда „Ловро Матачић“ 2003; „Пловдив“, најпрестижније признање за музику у његовом родном граду 2014. Од 2009. је гостујући диригент ХНК Загреб, био је шеф-диригент Хрватског камерног оркестра и диригент бечког шенбрунског оркестра. Први је диригент Филхармоније у Пловдиву и Државне опере у Старој Загори (2007–2012). Дириговао је на значајним оперским фестивалима (Беч, Варна, Тел Авив, Пловдив, Јекатеринбург, Палермо, Опатија, Скопље). Од 2013. је генерални директор Националне опере у Пловдиву. Први пут је гостовао у СНП-у у октобру 2020 (концертно, *Magam Baiterflaj*) и од тада, као гост, сарађује са Опером СНП.

У тренутку када недостају речи, музика увек може да настави

Маестро Дивјаковић је успео да ухвати посебну боју којом је дао везу са историјом, са догађајима из десетог века, повезујући их с архаичним, плагалним хармонијама и мелосом који је обојен фолклорним мотивима средњег века. Имао сам прилику да лично упознам маестра Дивјаковића. Он је изврстан господин и уметник. Поразговарали смо о партитури и рекао ми је да има пуно поверење у моју музичку интерпретацију. Поносан сам и због тог поверења и велика ми је част ми што диригујем премијерним извођењем овог дела, јер се садржај опере односи и на прошлост Бугарске. На пример, бугарски цар Самуил није само битан лик у опери него је и позитиван, као и његова кћер, принцеза Косара, јер представљају личности из бугарске историје. Одржали смо неколико састанака на којима смо дискутовали о музичким и драматуршким детаљима, о темпу, артикулацији, динамици... Разговори су били продуктивни, јер сам на тај начин стекао још бољи

утисак о опери, а и маестро Дивјаковић је прихватио неке моје интерпретацијске предлоге. Као диригент осећам огромну одговорност према композитору, према публици, према оркестру, и својој уметничкој савести. Музика је увек изазов, било да је класична или модерна. У тренутку када недостају речи, музика увек може да настави... Музика је дар од Бога!

Диан Чобанов

фото Емилијана Мемедовски

Микица ЈЕВТИЋ, диригент

Рођен 1977. у Хорбу (Немачка). Студије дириговања завршио је 2003. на Националној музичкој академији у Кијеву (проф. А. Власенко), где је дипломирао и на Одсеку за хармонику (проф. П. Фењук). Од 2001. до 2003. био је диригент Симфонијског оркестра и Оркестра Оперског театра у Дњепропетровску. Са Гудачким оркестром Кијевске музичке школе наступао је у Шпанији, Пољској, Немачкој, Португалији, имао је и бројне концерте с Националним симфонијским оркестром Украјине. Од 2011. је стални диригент СНП-а. Сарађује са Заводом за културу Војводине, Војвођанским симфонијским оркестром, Зрењанинским камерним оркестром и ансамблом за савремену музику „2К+“, афирмишући дела домаћих композитора. Добитник је прве награде на 1. Међународном такмичењу диригената „Стефан Турчак“, Кијев 2006. Диригује представама са оперског и балетског репертоара СНП-а (Чајковски, Верди, Моцарт, Римски-Корсаков, Прокофјев, Пучини, Доницети, Минкус, Адам, Орф, Калман, Теодоракис. Дириговао је праизведбом (концертно) *Владимира и Косаре С. Дивјаковића*, 2017.

Марко Живковић
фото Срђан Дорошки

Стеван
Каранац

Дарија
Олајош Чизмић

Васа
Стајкић

Либрејшо

И чин, Прва слика: Дукљани под окриљем ноћи долазе да избеаве Владимира, свога вољеног краља, из бугарског заточеништва у Преспии. Приближавају се тамници, чују Владимирову песму којом он велича своју љубав према бугарској принцези Косари. Збуњени су сазнањем да њиховом краљу заточеништво није мрско јер га је оно сјединило с вољеном. Утом се зачу како се неко приближава тамници. Радован са војском се притаји да види ко долази. Владислав, потајни претендент на престо, долази са стражом да открије ко то под велом ноћи посећује заточеника. Изненађен је када открије да је то Косара која долази са својом верном пријатељицом Маром. Изненађена је и Косара, када схвати да је њена тајна откривена. Огорчена због изненадног сусрета, отворено показује своју нетрпељивост према Владиславу који јој, упркос њеном гнушању, изјављује љубав. На њено одбијање он одговара претњом да ће је разоткрити код оца, цара Самуила. Не бојећи се његових речи, Косара признаје своју љубав и изјављује да ће сама све рећи своме оцу. Мара открива своју љубав према Владиславу.

Радован се са војском појављује из таме, прекида њихову преписку и прети престрашеном Владиславу да ће сви stradати ако не ослободи Владимира. Косара храбро иступи пред Радована и Дукљане, признајући пред свима своју љубав према Владимиру и шаље Мару да га доведе из тамнице. Ову њену одлуку Владислав доживљава као увреду, док Дукљани усхићено очекују долазак свог краља.

Очекујући само Косару, Владимир је изненађен присуством мноштва људи. Радован предлаже да његову слободу замене за слободу Владислављеву, Косарину и Марину. Међутим, мудри Владимир не пристаје на то јер је свестан Самуилове надмоћи и ужасне одмазде која би уследила. Уместо бекства, предлаже да сви забораве догађаје од те ноћи и да се разиђу свако своме дому.

Друга слика: Самуило седи сам у својим одајама мучен старошћу, несаницом и опхрван болом јер нема више свог сина наследника. Косара, која је тихо ушла у очеве одаје, из прикрајка га слуша, а затим му се нежно и бојажљиво обрати. Признаје му да воли Владимира и тражи дозволу да буде његова јер јој, у супротном, нема живота. Самуило, у почетку изненађен Косариним признањем, обећава да ће ослободити робље и Владимира с њима, и да ће му, уз Косару, вратити и краљевство у којем ће заједно владати Дукљом. Самуило, заједно са пресрећном Косаром, одлази на починак. (Пауза)

II чин; Трећа слика: Владимиров двор, у току је весеље, игра се и пева за заљубљени краљевски пар. Веселење изненада прекида Радован. Владимир, чувши из даљине литију, тражи да се упале свеће. На сцену са групом свештеника ступа архиепископ Давид који доноси тужне вести – преминуо је цар Самуило. Он преноси и Владислављев позив Владимиру да дође у Преспу и ода последњу почаст. Будући да је успостављена нова власт, ваљало би и о границама разговарати. Али Косара слути Владислављеву превару. Архиепископ их уверава да нема никакве опасности, а као потврду својих речи показује Крст часни над којим се Владислав заклео да је његов позив добронамеран и пријатељски. Упркос Косариним непољуљаним сумњама, Владимир пристаје да се иде, узима Крст часни и сви се помоле.

Четврта слика: У цркви Свете Богородице у Преспи изложено је Самуилово тело. На овом светом месту Владислав открива своје намере према Владимиру, али и признаје да убиство за њега не представља ништа, јер је већ убио најбољег. Иако не открива име претходне жртве, јасно је да цар Самуило није умро природном смрћу; Владислав му је пресудио не би ли се докопао власти.

Тек што су се Владимир и Косара поклонили одру, Владислав их већ обавештава да само један може сахранити цара - или он или Владимир. Тада наређује да се Владимир погуби. Владимир предаје Крст часни Радовану. Узалудно је и архиепископово опомињање на Владислављеву заклетву, као што је узалудно и Косарино преклињање. Владимир је одведен, Косара се припрема за одлазак у манастир, где ће до краја живота замонашена туговати за својим Владимиром.

Након почињених злодела, Владислав је прогоњен ноћним морама, мучен савешћу, почиње да губи разум, халуцинира и прича сам са собом, признаје да је одговоран не само за Владимирову смрт већ и Самуилову, али и за смрт Самуиловог сина (отуда и велика туга царева за мушким породом). У једном тренутку, избезумљен, он моли све мајке које је у црно завио, па и своју, да му опросте, не знајући више у шта се то, у жудњи за влашћу, претворио. (Крај)

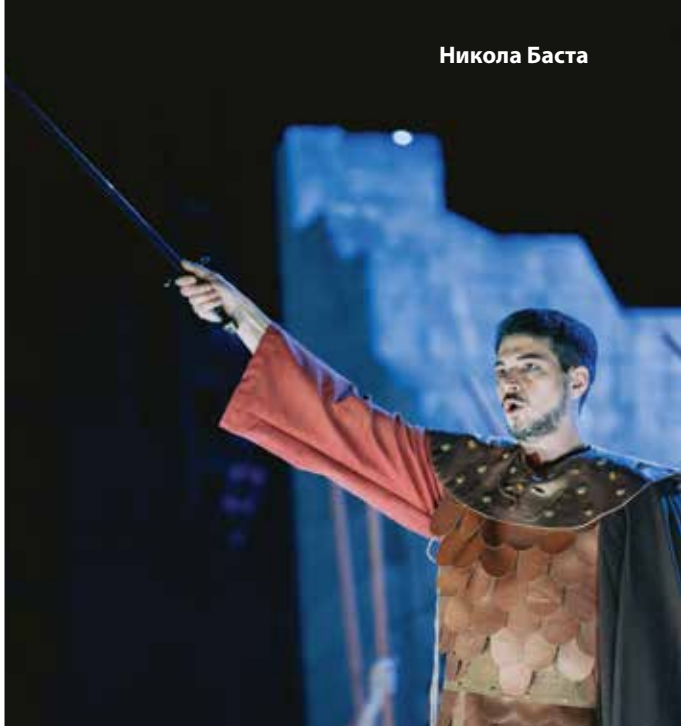
*Кад је сањам
ноћи су ми џлаве,
кад је грлим
јушро дуже шраје...*

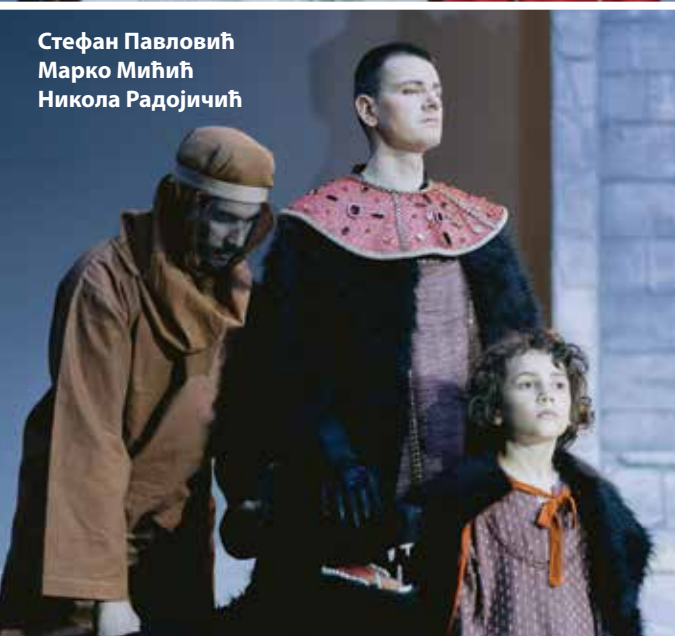
Бранислав Цвијић
Дарија Олајош Чизмић

Никола Баста

Стефан Павловић
Марко Мићић
Никола Радојичић

Верица Пејић

Реализам сна

Као израз наше представе, одлучили смо се за онирични реализам, односно реализам сна. У визуализацији представе имамо много материјалних елемената који упућују на реалност: монументална црква на сцени, историјски костими, али разграђивањем тих детаља и одвијањем радње залазимо дубље - у свет кошмара наших ликова. Појављују се звери, слике из наше подсвести, магична светлост, небеска тела, мистериозни објекти, персонификоване личности и архетипске фигуре које носе етносемантичко значење из митолошког

бестијаријума. Косара има свој одраз у сребрној кошути, Владимир у сребрном јелену. Они су краљ и краљица шуме, коју посматрамо као један неуређен простор у којем не важе правила цивилизоване заједнице, али заједница има велику шансу када њоме влада добри, питоми јелен и који је заштитник других. Уз њега је верна сребрна кошута краљевски достојанствена.

Уз три елемента класичне оперске поставке - текст, музика и драмски подтекст који говоре о ликовима, овде додајемо четврту димензију, персонификацију сваког лика. Тако је главни антагониста Владислав приказан као црни вук, главни предатор у шуми, крвожедан, али и усамљен, често и одбачен. На тај начин смо се у представи бавили и анатомијом зла, како човек постаје вук. Иако либрето не предвиђа ту линију радње, композитор је оставио простор у партитури који је за редитеља благослов. По либрету, Владислав је одрасли мушкарац (баритон), али је у представи његова рањива страна приказана у дечаку Владиславу а његова најтамнија страна - у вуку. Редитељско-драматуршким уписивањем добили смо причу и о његовом детињству, које се заснива на историјским чињеницама (Самуило је убио његовог оца, мајку, читаву породицу и оставља га као дечака, последњег из династије).

Дакле, три владара су потпуно различита: стари цар Самуило, господар је Балкана, као што је медвед господар балканских шума па је његов фантазмагорични одраз златни медвед, доминантан, способан, али не и лукав. Тако моћног златног медведа видимо на умору и видимо каква је судбина сваке творевине која је, као Вавилонска кула, брзо и лако створена али ни на чему стварно утемељена.

Други тип владара је Владимир, питоми јелен који је спреман да се жртвује, да први истрчи пред вука и заштити кошту. Најважнија тачка је да једна личност жртвује свој живот и срећу оних који

су му блиски. Након хиљаду година од ове легенде, та жртва је као семе које је пало у земљу из које расте у клас и које ће, опет, дати друга семена. Иако се Владимиров живот завршава нагло, он инспирише људе да се питају шта је борба за истину, шта је велика храброст и може ли се тиме спречити зло. Свесно жртвовање је, као и у античкој трагедији, чин, велико дело и став који мора да се брани. То је демонстрација истине да зло није победило, а у нашој опери Владимир се жртвује за целу заједницу, постаје инспирација. Не смемо заборавити да је и светитељ који инспирише. Трећи модел владара је Владислав, антагониста. И не треба да нас чуди што су њихова имена блиска – један влада миром, а други влада жељом за славом.

Експресионистичким редитељским поступком сваки лик је разбијен на неколико подликова; Владислав је и баритон, и дечак као слика доброг, и најцрњи вук. Гледамо га како се трансформише, до окајања. Он мора, на крају, да убије тог вука у себи који га непрестано хушка и подстиче на зло, на рат тиме што га преплаши, хушка га на освету тиме што га подсећа на оно што га је болело и хушка га на мржњу тако што му говори да је невољен. Ако Владислав успе да га препозна као нешто што га тера на најгоре, схватиће шта је урадио и молиће за опроштај.

Косара такође доживљава неправедну судбину, убијају јој оца, брата, супруга, али она је контратежа нашем антагонисти. Достојанствена је, показује праву краљевску величину и четврти је владар, жена-владар која је, као сребрна кошута, питома и остаје чиста до краја.

Публика ће током представе промишљати о делу, развијаће емотивни процес да би била освешћена о томе шта све може да се деси, али и шта се све не сме допустити. Може да буде надахнута племенитим и великим делима ове легенде, бескрајно значајне тековине на којој почива наша култура.

Александар Николић, режисер

Игра у сноликој опери

У сноликом пејзажу опере, по замисли редитеља Александра Николића, трачак светла просејава кроз оштре линије крста, који бди изнад наших протагониста у представи, као да су и сами у затвореном простору, налик гробу. Под тим сводом, у мразу, у роси, у магли тужна песма јелена плете корак авети у пурпурним одорама. Срећа је да се након таме небо раздани, а светлост не угаси. Срећа је да ипак верујемо у нешто тајанствено свето, недокучиво што је у самом човеку и самој људској врсти најбоље. Да је спас излаз, расплетени трокорак унутар зидина обрушеног храма. Зло не спава, у народу се каже, ал' се понекад и доброта пробуди.

Александар Илић, кореограф

Дарија Олајош Чизмић
Свјетлана Ђокић

Маја Андрић

део Женског хора

Васа Стајкић
Катарина Поповић
Лена Галић

Марија Јелић
Бранислав Станков

Историја о Јовану Владимиру, Косари, Самуилу

Кнез, владар Дукље Јован Владимир (? , друга половина X века – Преспа, Македонија, 22. V 1016). Византијски писци га спомињу у вези са борбама против Самуила (976-1014), који је покушао да обнови Бугарско царство, а *Λεϊϋοιϋϋϋ Ποι̋α Δυκλ̋ανινα* садржи сажето житије овога владара, који је убрзо после смрти поштован као светитељ. Византијски писац Јован Скилица убраја га међу византијске пријатеље. Док је он као кнез владао „Трималијом и оближњим областима Србије“, биле су мирне прилике у Драчу, где је било седиште царевог намесника, стратега теме Дираххијон. Иако зна да је Владимир био Самуилов зет, Скилица га ипак позитивно карактерише: „човек правичан и мирољубив и пун врлине“. Према *Λεϊϋοιϋϋϋ Ποι̋α Δυκλ̋ανινα*, Владимир је наследио оца и мирно владао док га није напао бугарски цар Самуило. Владимир се повукао на планину Облик, бора вио ту неко време, а затим се предао да би поштедео своје људе. Самуило је безуспешно опседао Улцињ, спалио Котор и Дубровник, пустошио све до Задра и преко Босне и Рашке вратио се у своју земљу. Сматра се да су повољни услови за овај поход били на крају X века. Са припремама за борбу против Самуила повезује се вест о српском посланству које је 992. бродом одлазило византијском цару Василију II и пало у ропство Арабљана. По освајању Дукље Владимир је био одведен на Самуилов двор у Преспу. Ту се, према житију, Самуилова ћерка Косара заљубила у отменог сужња и од оца измолила дозволу да се уда за њега. Као царски зет враћен је на власт у Дукљу. Ту је у мирним односима према Византинцима у Драчу дочекао смрт Самуилову и владавину његовог сина Гаврила Радомира (1014–1015). За време другог наследника, цара Јована Владислава (1015–1018), Владимир је домамљен у Преспу и убијен. Пренесен је и сахрањен у Богородичној цркви у Крајини, где је настао његов светачки култ о којем сведоче споменуто латинско житије у *Λεϊϋοιϋϋϋ Ποι̋α Δυκλ̋ανινα*, грчко житије из XIV века (објављено у XVIII веку), као и реликвије пренесене у Драч (почетком XIII века), а касније Владимиру посвећени манастир Шин Ђон код Елбасана у Албанији...

Према: *Јован Владимир* академика Симе Ђирковића, *Српски биографски речник*, 2009.

Горан Крнета
Катарина Поповић и Лена Галић
Никола Радојичић и Никола Станков

Верица Пејић
Бранислав Цвијић

Стеван Каранац

део Мушког хора

чланице ансамбла Балета

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

www.snp.org.rs

**ФОНДАЦИЈА „НОВИ САД –
ЕВРОПСКА ПРЕСТОНИЦА КУЛТУРЕ“**

ПЦ Аполо, Трг слободе 3, 21101 Нови Сад

www.novisad2022.rs

За издавача / АЛЕКСАНДАР СТАНКОВ, управник СНП-а
Директор Фондације ЕПК / НЕМАЊА МИЛЕНКОВИЋ

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / ВЛАДИМИР ВЕЛИЧКОВИЋ
Обликовање / КУЋА ЧУВАРКУЋА, Нови Сад
Графички уредник / ЂОРЂЕ ЛАБАТ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / ФУТУРА д.о.о. Нови Сад
Тираж 500

161. сезона 2021/2022.

С Е О Б Е

НОВИ САД
ЕВРОПСКА
ПРЕСТОНИЦА
КУЛТУРЕ

